

Klage-skrifft öfwer den fordom ehreborne, gudfruchtige och mycket hedersamm . . .

Arosius, Carl

1700-1829

National Library
of Sweden

Blage-Skrift

Öfwer

Den fordom

Ähreborne / Budfruchtige och mycket Bedersamma
MATRONAN,

Nu hos Gud ewinnerligen Saliga

Hst. **M**argaretha
Richs **D**otter **L**ünd/

Swilken efter en Christelig och Ährebar lefnad saligen afson-
nade på sitt sextijonde siunde ålders åhr den 25

Decembr. 1714,

Och

Med Christ-Anseentige Ceremonier blef begrafsven i St. Jacobi
Kyrkia den 9 Januarii Åhr 1715.

Så wålmint som skyldigt til sin Sal. färe

Mormoders wålförtiänte Åhr-Minne

Lämnad

af

CARL AROSIUS.

Ach! må iag icke nu / med hertans ångstan qwida /
Dch bthi tåreflod min' hånner samman-wrida?
Ty iag wed denne Graf döds-klagan bitigt för /
Fast Hippocrenisk Safft min penna icke rör.
Må icke Lutan min til forgetiud bystallas /
Sed'n genom ångslighet min Glädie börjar qwällas?
Mitt nöje och min lust är bytt i ach och wee /
Ach! ach! nu måste iag med rinnand' ögon see:

Et Clotho grymma gåst som kring i werlden swandrar /
Dch med Sam-Systrar fler' sin spone stads sbrandrar;
Han iämwal nu med wald min Mormor från mig ryckt /
Dch såleds mången tår uhr mina ögon tryckt.

Det kan eij annars än mitt ömma hjerter sara /
Dch twinga tida fram suck snyfft och bittra tårar;
När iag mig minner på den glädie-sulla Lust,
Som nu förwandlat är i sorglighet och Pust.

Så at min penna nu i darrand fingrar swaga /
Eij kan som wederbör / min Mormors dödd beklaga /
Hon har ju all sin tid af Dygd bland qwinnor tytt /
Dch alt hwad ärbart är i sinnet stadigt bytt.

Iag här wäl blygset wid at mig och mina prisa /
Håst mig the Gudi lof lärde Konungen then wisa;
Doch talar sanning sielf och dygd sin egen tolt
Bekant giordt Mormors namn ibland alt ärligt Golt /

25 11 **M**ilk som en Pärle-Mor och Slächstens *Margaritha* /
Här saknas / almos-Hion begråta sin *Tabitha*;
En heders Summa hon bland Borgar-ståndet war /
Som lämnat här sitt Stofft och btotta Skuggan qwar.

Des goda hietpsamhet the henne kiändt berömma;
Dch lära eij så lätt des afgang kunna glömma;
Ja särdeis dem som nöd med bördan nedertryckt
Har hon med råd och hietp / näst Gud bhr nöden ryckt.

Ty iämte sin hon iag med lust sin nästas bästa /
War the beträngdas tröst och wille ingens wärsta;
Til slächt och swänner hon ett Wänfast hjerter bar /
Som hennes saknad nu beklaga alla dar.

En *Martba* i sitt Hus och flitig i sin gärning /
War hon bthi sitt stånd doch Gudlig i sin närning.
Eitt goda har hon eij med anras skada dkt /
Men det til mångens hietp använda gierna sökt.

Ty hon lycksaligt här behöfvat den bästa delen /
Och med *Maria* sökt ett nödigt gang för Siälen /
En lustig samvets roo; ett dagligt Gästebud /
Hvar på nu hafver följt ett ewigt wähl hos Gud.

Och är man säker nog / at som hon har framlefwat /
Sin werld i gudlighet / des hopp til himlen swäfwat.
Med hopen til Guds Hus hon gierna hafver gått;
Så har och hennes Siäl skön himla-Boning fått.

En *summa* hennes lof skal ingen glömska gömma
Ja ewigheten sielf skal hennes Dygd berömma
Som swäfwat sig det namn / som näpplig tadlas kan
Men prises af godt Folck ja af hwar redlig man.

Min tunga blifwer stumm och stelnar ochaf tårar /
En mer än bitter Sorg mitt unga hjerter särar;
Ty kan jag nu eij mehr än stappia dese ord:
Hwarjöre har tu dödd begått ett sådant mord?

Hur skall jag då o dödd titt Tyrannie beskrifwa?
Som tu på Adams barn så mordiskt mände drifwa
Tu äst en hårder gäst som eij försontet blir
Så hög så wähl som låg tu stadigt här bestrif.

O dödd som aldrig rörs af någon Klage-stämna;
Men gör at Kropp och Siäl hwar annan måste lämna:
O menn'isko frätand' tand tu tig rätt omid teer /
Du röfwar ochan sky fast man tig hjerligt beer.

Ty plågar man och tig så fasetlig asmåbla /
Förbthan hud och lidtt; ty hungren tin så småbla
Slätt intet mättas kan skönt werlden gafs til rof;
Dock är tu lika stygg som beneraglan grof.

Så at man och för tig i sielfwa sömnen fassar /
Ty här tin grymma hand alt döddigt sönderkrassar /
Tu ey förtyckia kan at jag tig sligt förbrår /
Hälst när titt tyranni alt detta öfwergrår.

Men Dödd / tin ståtta macht; i *Jesus* dödd hon trådar /
Och med ett ewigt lif sin Frälsare andskådar /
Til den des hjerter war i lifwet städze bögd /
Som blir i ewighet des enda tröst och frögd.

Så at war Himmel sielf ett nådigt nödie sunnit
Af hennes ährbarhet som werlden öfwerwunnit /
Och nu allerede är i Abrahams minne satt /
Och warar sed'n all ting har sedt sin Örwäll och Natt.

Han har för jordisk Lott beskiärt en himmelsk Crona /
Ett obesmittat Arf en salig Lön för trona;
Hon är nu hertans glad / hon är nu helt förnögd /
Hon nyttjar nu för Sorg / en oförgånglig frögd.

Och säger i sin Siäl jag glädes at iag funnit
Min Jesum Frälserman iag har det bästa vunnit /
Här är en Angla Frögd / här är mig liufft at boo /
Ett råds iag någon nöd iag för min siäl har roo.

I oförfärlig Lust i obeskriwelig Gamman /
Jag lefwer håll och säll hos Helgon allesamman;
Ty Gud mitt trygga Skiärm mitt högsta goda är
Och nyttia sådan Frögd / unn G. Erre Jesu kär !..

Grav-Skrift.

Med wår Morsar Mormor bwiitar
Under denna hårda Sten /
Ingen Öd them öfweritar
Neer / the sassa bthan mehn.

Wäre gamle Nfwerborne
Kitat Ormar Korß och meer /
Uppå Sten bland Runor forne /
Then the satt på Griffen neer.

At Sörfiga hur' the äidre
Sina Griffter smyckiat braf /
Samt hur' wår tiid wetat häidre
Haa Albaster, Marmor, Graf.

Men om min förmåga wore
Som jag wilian hafwer til /
Gull och Diamanter skore
Jag til Mormors minnes bild.

Ty Jag neer i thenna sanden
Mera lagt / än iag kan få
Äter / för'n af högsta Handen
Himmel Jord och Graf förgå.

P. AROSJUS.